

Вісник

№26 (8721)
СЕРЕДА, 2 КВІТНЯ 1997 РОКУ
ДНІ ВИХОДУ: середн., субота

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА
ГОРОДИЩЕНСЬКОГО РАЙОНУ
ЧЕРКАСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ЗАСНОВАНА В ЖОВТНІ 1930 РОКУ

ГОРОДИЩИНІ

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ — НА ОКРУЗІ

О. М. ТКАЧЕНКО: КУПІВЛЯ-ПРОДАЖ ЗЕМЛІ—ЗГУБНИЙ ШЛЯХ

КОЖНЕ відвідання першим заступником Голови Верховної Ради України Олександром Миколайовичем Ткаченком свого виборчого округу стає помітною подією як у громадсько-політичному, так і економічному житті названого району. Народний депутат близько до серця сприймає всі проблеми жителів Городищини, а міру своїх сил і можливостей намагається допомогти їх вирішити. Для городищенин не проблема, що цілий ряд організаційних і фінансових питань, зв'язаних із будівництвом газопроводу Шпола — В'язьок, було розв'язано завдяки безпосередній участі депутата, постійну турботу він виявляє про ветеранську організацію, непомітно прокладає для своїх виборців спонсорські канали, по яких надходить відчутна допомога людям, підприємствам і організаціям. Ось і наприкінці минулого місяця на адресу районної ради ветеранів війни і праці по одному з таких спонсорських каналів надійшло шість тонн макаронних виробів. За випискою скрути з пишнатою пенєю така допомога престарілим більше ніж вчасна.

Приїзд на Городищину О. М. Ткаченка знову ж таки був особливо пам'ятним для спортивної громадськості району, а особливо для футбольної команди «Садівник», яка віднині базуватиметься на спортивному комплексі «Колос» і виступатиме з другої групи першості області. Адак за сприяння депутата команда повністю екіпірована — спортсмени одержали два повних комплекти спортивного спорядження, включаючи не тільки одяг і взуття, а й м'ячі, жакети, спортивні сумки, все, що потрібно для тренування і проведення футбольних матчів.

Вручаючи форму спортсменам на футбольному полі спортивного комплексу «Колос», О. М. Ткаченко щиро привітав їх з початком ігрового сезону, побажав підняти

треновані і успішні виступи. А ще особливим, що в наступній своїй приїзд обов'язково поцікавиться становленням команди у змаганнях, а може, згадавши молодість, візьме участь у тренуванні, адже до футболу він зовсім не байдужий, сам колись неодноразово виходив на поле.

Від імені команди її капітан Сергій Мироненко щиро подякував депутату за дорогий подарунок, заявивши, що футболісти Городища дуже старанні, щоб зайняти гідне місце в таблиці про ранги серед команд Черкащини.

Зі стадіону шлях депутата проліг до с. В'язьок. Перша зупинка біля озимого поля, що поволі відходить після зморзаних і весняних ховодів. Олександр Миколайович детально цікавиться станом посівів, готовністю сільських трудівників до проведення весняного комплексу робіт. Голова правління КСП «Покровське» О. М. Скідко розповідає, що механізатори і інші трудівники господарства налаштовані на безумовне виконання весняно-польової кампанії. Хоч і з великими труднощами, але підприємстві вдали техніку, мають деякий запас пального. Але, зауважив керівник господарства, селяни вже починають звертатися в тому, що держава, уряд колись повернуться до сільського товарного виробництва. Обцянуто на посівну пального у повному обсязі не поставлено, запасні частини і машини, які пропонують під майбутні поставити сільгоспвиробники місцеві госпроди, значно дорожчі пропонувані комерційними структурами. До того ж, пропозиції міністерства надійшли тоді, коли вже виїхали у поле і виконали значний обсяг робіт. Складається враження, що державна політика спрямована на остаточний розвал колективних господарств, інакше б не почувалася годуваннями країни пасинками...
Всі бачимо, що аграрний

сектор у державі, відповідно та О. М. Ткаченко, пущено на самознищення. Між тим, за умов, що склалися, сільське господарство України є найпогужішим економічним елементом, який здатний вивести країну з кризи. Я глибоко переконаний, що країна зможе подолати результати ліквідації земель у товар, тобто узаконення її купівлі-продажу — згубний шлях. Приблизно виробництво — це завжди технологія, це завжди переважна більшість групів. Я зараз з своїми однокласниками готов запропонувати про землю, і ми будемо підтримувати у парламенті і на всіх рівнях концепцію розвитку сільськогоспо-

дарського виробництва на основі інших досягнень у цій галузі, а не за принципом «дружнимо, а потім щось будемо будувати»... І де б я не працював, у моїй особі колективні господарства, їх керівники завжди матимуть певного захисника. Бо я переконаний, тільки спільна праця, тільки високі технології — шлях до процвітання галузі, а не ігри в реформи, які обертаються справжнім лихом для села.

Розмова з селянами продовжилася на молочно-товарній фермі господарства. Вони торкалися багатьох аспектів нинішнього стану аграрного сектора, несечасності виплати заробітної плати і пенсій, дорожчезни пального і матері-

Участь у цій знаменній для села події участі в цій події взяв і О. М. Ткаченко. Звичайно ж, народний депутат знову побував на стадії, а також відвідав оселі, де вже палахкотять голубий погон.

Всі відзначили, підкреслили і О. М. Скідко, і виконавці робіт по газифікації О. Д. Шевченко, глибоко вдячні за велику турботу та велику допомогу у спорудженні газопроводу і надіялися, що й у справі газифікації села депутат тем не залишиться осторонь. Адже сьогодні подати газ до котельні, від яких живляться теплою школою, дитячий садок, лікарня, значить раз і назавжди розв'язати одвічну проблему тепла у цих соціальних закладах.

Продовживши з гостинними господарями, О. М. Ткаченко побажав в'язьчанам і всім трудівникам району дружної і погожої весни. Адже весна це пробудження життя, це надія на щедрий врожай, а відтак і піднесення економіки.

В поїзді по району першого заступника Голови Верховної Ради України супроводжував голову райдержадміністрації О. М. Ганка, а по округу (в цей же день О. М. Ткаченко побував і на Шполянщині), першого заступника голови обласної державної адміністрації О. Д. Лук'яненка.

Про перебування О. М. Ткаченка на своєму виборчому окрузі телекомпанія «Народне телебачення України» зняла відсередпортж, який буде показано по каналах українського телебачення.

Є. ПЛУЩЕНКО.

На знімках (зверху вниз):

Виконавці робіт по газифікації О. Д. Шевченко (третій праворуч) доповідає про перспективи постачання голубого пального в домашні котельні.

Уважно слухають жителі вулиці Тельманівського депутата.

О. М. Ткаченко вручає форму і м'ячі капітану футбольної команди Сергію Мироненку.

Відтепер кожен з арців «Садівника» матиме повний комплект форми.

Розглянуто на колегії

На засіданні колегії районної державної адміністрації, яке відбулося 28 березня, було розглянуто роботу Вербицької та Журавської сільських Рад народних депутатів по виконанню делегованих державою повноважень та Закону України «Про звернення громадян».

У прийнятому по звітах голів сільрад В. Д. Уся та І. О. Девисенко розпорядженні голови райдержадміністрації вказується, що виконання відання повинні здійснювати контролю за дотриманням податкового законодавства, активно вивчувати можливості поповнення місцевих бюджетів, забезпечувати створення необхідних умов для реалізації конституційних прав громадян, виконати і усунювати причини, що породжують скарги у різних інстанціях.

Крім того: олові і секретарю виконкому Журавської сільради вказано на необхідність ведення документів, записання з підготовкою документів щодо цитування земель.

Про плани і перспективи оздоровлення дітей влітку 1997 року на засіданні колегії доповідь заступника завідувача відділом освіти В. М. Дем'яненко. Поводив доповнили своїми інформаціями завідувач відділом у справах ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС М. Г. Артеменко, лікар санітарної частини В. Д. Витовська, завідувач дитячою установою «Зірочка» П. Ф. Пасій.

Розпорядженнями голови райдержадміністрації створено координаційну раду з питань оздоровлення дітей і підлітків, відновлення установами і службами зобов'язано виконати обсяги робіт, зв'язані з підготовкою табором, прикільних майданчиків та інших оздоровчих закладів до роботи.

СЬОГОДЕННЯ

Хто пам'ятає ті часи, коли ще ковбаса коштувала карбованець-два, а хліб — двадцять копійок, той знає, які великі набіди покладалися на будівництво Городищенського холодохімбінату. Понад двадцять років тому італійці звели десять величезних холодильних камер (овочехолодильники), кожна місткістю в 400 тонн, транспорту відправлялися в усі регіони, особливо північні. Та з розвалом Союзу все зупинилося. До всіх незлагод додалася ще пожежа — згорів консервний цех.

Кілька років усе залишалося без змін, ріс лише борг перед державою. І ось у квітні минулого року призначили нового директора. В якому ж стані сьогодні холодохімбінат, що робиться, які плани на майбутнє? На ці та інші запитання відповідає М. В. Раченко.

— Микола Володимировичу, що сьогодні виходить підприємство, які функції виконує?

— Сам статус говорить про те, що ми повинні займатися безпосередньо зберіганням, частково переробкою і відправкою різноманітних сільгосппродуктів, починаючи з м'яса і закінчуючи овочами та фруктами. Головне завдання — виробництво і оптова торгівля. П'ять місяців тому було пущено власну бойню, закуповуємо худобу у колективних сільгоспдідприємствах, у населення, а також переробляємо давальницьку сировину. Якщо за перші три місяці було забито 750 голів худоби, то за останні два — понад півтори тисячі.

— То холодильник навіщо виконує лише функції зберігання продукту?

— Звичайно ні, у нас виробляються у широкому асортименті ковбасні вироби. Це три-чотири види, як раніше, а до десятка. Проте й це не можна, далі зможемо запропонувати покупцям до 20

лише десятипроцентну наділку, тоді як на інших підприємствах вона становить 25 відсотків. Та дешевішою ковбаса стане лише тоді, коли ми зможемо збільшити виробництво у кілька разів, але до цього далеко.

— Відомо, що на комбінаті раніше працювало кілька сотень робітників. Скільки їх лишилося нині, як боретесь з безробіттям?

ПОВЕРТАЄ НА КРАЩЕ

видів парених та напівкопчених ковбас.

— Що є найскладнішим нині?

— Найважче — збути продукцію. Нині в людей не вистачає грошей на продукти харчування, ковбаса для багатьох стала дилкатесом, дехто „Московську“ бачить в собі на столі так само часто, як, скажімо, лангуста чи мідія. Орієнтуючись на середнього споживача, виступаємо своїм товаром. Приміром, досить високої якості ковбаса „Луганська“ та „Приморська“ сьогодні коштують до чотирьох гривень. І як тут змовити, що лише податок на кілограм ковбаси — від одного до двох карбованців. Тож і вимушені відшукувати нові ринки збуту, район всього не споживає. Близько вісімдесяти відсотків виробленого постачається в Черкаси, сім відсотків — у Київ, частину — у Галич, Золотому та інші міста області. Ми робимо

— Сьогодні по штату числяться 240 працівників, близько 80-ти з них — в тимчасових безоплатних відпустках. За останній рік з підприємства не звільнено жодного, хоча й вимушені тримати людей на півставки, аби дати можливість пережити ці нелегкі часи. Візьмемо консервний цех, який ми підбудуємо. Своїми силами зводили стіни, перекривали і на це пішло чимало часу, близько двох з половиною місяців. Цим можна буде впоратися вдвічі швидше, і за такі ж кошти найнявши будівельників, проте треба дбати про заробіток своїх.

— Чи буде цех пущено в цьому році?

— У нашому районі майже ніде не консервують овочі і фрукти (у Валії та Млені трохи). Урожай залишається гнити на полях. Не буду загадувати наперед, проте, якщо ми не пустимо його до кінця року, то гроші піля тоді і керівництву, і колективу, бо вкляні вже

двадцять тисяч гривень. Роботи ще дуже багато. Потрібен кредитор аби закупити устаткування. Відновлений цех дозволив би замкнути переробку м'яса — від забою до відправки оптових партій тушок і консервів.

— Як вирішується у вас проблема тепла?

— Це тоді, коли про економію мовно було говорити, але вона була лише на словах, побудували величезну котельню, яка працює на рідкому паливі. Мезує коштів дешево, три копійки за кілограм, можна було не рахуватися. А зараз лише за січень спалили 42 тонни, що налілось в 8 тисяч 600 гривень. Тож вирішили біля кожного приміщення встановити стаціонарні котли, набагато ефективніші й економічні.

— І останнє. Чи не збирається експортувати свою продукцію за кордон?

— Це пікроку тому ми досить продуктивно співпрацювали з деякими російськими фірмами, регулярно отримували передоплату. Та після введення додаткового податку на нашу продукцію торгівля зупинилася. Чув, що вирішується це питання у Верховній Раді на користь виробника. Послаблять тиски — будемо пропонувати. Зараз за що тільки не беремося, навіть макронній виробі виготовляємо, вирізняли придбати ще один автомат. Все це — заради виживання.

Розмову записав
І. ПРОКОПЕНКО.

Перші весняні квіти, привітання, посмішка й поцілунок матусі Ользі Семенівні Дрок від доньки Наталочки (на знімку ліворуч). Дівчинка гарно вчиться, мріє про заняття музичною, вона першокласниця Хлестунівської ШІ.

Добре бути іменинником! Вісім років виповнилося Сашкові Вихопню, першокласникові Хлестунівської середньої школи. І з нагоди такої знаменної для хлопчика дати його якнайвище підняли разом зі стільцями однокласники. І не раз, а цілих вісім. Рости здоровий, щасливий будь, школяріку!

Нещодавно відбулася зустріч випускників нашої школи — промайнуло десять років відколи ми її закінчили. Ніби й небагато, та час все ж висів свої корективи. Зустріч ретельно готувалася, байдики не було, всі з'їхалися. Запрошено було рівно стільки, скільки у кошичковому 10-Б унів, але три підписані конверти так і залишилися невиправленими на столі оргкомітету. І не через те, що їх забули підіслати. Тьох хлопців з нашого ви-

пуску вже немає. Прийшли ми в нашу класну кімнату, згадали, хто і де сидів, присіла кожний на своє місце. А на трьох пафтах лежали конверти, які нікому вже розкрити. І причиною стало надмірне захоплення спиртом. Першими були двоє друзів — Юрко та Володя. У одного мало бути пеліади, другий готувався і свідки. Ходили до знайомих, родичів, запрошували. Майже в кожній хаті господарі сядовили до столу, а друзі не відмовля-

НАША ІСТОРІЯ
ОРЛОВЕЦЬКІ МЛИНИ

Розмовляючи з старими людьми, я завжди помічав їх особливу симпатію до млинів. І тут немає нічого дивного. Це вже для нас, людей молодих, вітряк лише старожитність та пам'ятка архітектури, а для них — невід'ємна частина їхнього давнього життя.

Млини-вітряки були окрасою і гордістю села. Возами, запряженими волами чи кіньми, вели люди туди збіжжя. А зустріч їх мірошників, весь білий від борошна, білими були брови, волосся, одяг.

Зерно висипалося в кіли, жорна робили свою справу і до млинка текло борошно.

Ізучив до млина, дорослі брали з собою дітей. Для них це ставало справжньою подорожжю. Аякже, там все таке цікаве! Не засмуцьовувала навіть витівка мірошника. Бо люди, коли той був у гуморі, то брав жеманку борошна і казав мляому: „Ну ж бо поїхайте, чи менш ніж не тхне?“. Рада старатися, дитина чимдуж тиснула носом, і відкрі враз забивався борошном. Тоді й кашалась, і чхалась, і сльози текли, але на те ніхто не ображався, адже це не хто-небудь, а сам мірошник пожартував, і не десь на гуляках, а в млині!

Привітний це гаряче борошно додому, його залишали у розігрітому мшуху, і навіть робили качадачок огорою, щоб охололо швидше. А вже, коли витягували з печі запашний хліб, то не забували добрим словом згадати й мірошника.

На початку століття млини, звичайно ж, були приватні і називали їх за іменами власників. Так, у Орловці на Тарвінській горі стояло озери вітряки: Кужбин, Батраків, Чередишків і Моцяків. В останнього жорна були з французького каменя, а тому до нього людей йшло більше, певне якість була кращою. Вітряки забезпечували потреби простих селян, замовки ж шукали млин, де зерно молотилося на ваньці. Був такий і в Орловці. Історія його така...

Місцевий хлопець Яків Васильович Силка одружився з калітвиською дівчиною. У її батьків — Пастушків — був невеликий млин. Бачать вони, що зять їм траплявся таму-црні, тож допомогли йому стасянутися на власний млин. Був він увесь дерев'яний: і стіни, й заски, і жолоби... Жорна приводилися у рух паровою машиною, що працювала на

нафті. Крутила вона і якийсь динамо, і млин освітлювався електрикою. Дідків це надзвичайно цікавило. Посідавши ввечері на Ночовій горі, вони допізна спостерігали за таким яскравим, небаченим світлом.

У млині молоти не тільки протсе борошно, а й першого й другого заїнуку. З усієї округи з'їхджалися люди до Силчаного млина. І всі були задоволені, всі втішались...

Звичайно, роботи у млині було дуже багато. Та підростали у Якова два сини й донька, які у всьому допомагали батькові. Іноколи доводилося наймати людей зі сторони.

Минали роки... В тридцятих Силку з сім'єю оголошили куркульами і виселили. Тяжко було мірошникові та його сім'ї рухатися з насадженого, обжитого місця. Ще важче було лишати надбане мезолями та потром. Отож, зібравши нехитрі пожитки, Силка з дружиною та дітьми, дідом і бабою повантажились на підводу аби рушати. Попрощатися з ними збиралося чимало людей. Наперекір горі й тузі, Силчани хлібці загерали на балабайші і скрищі, а сам Яків істан на земі і мовив до односельців: „Дрощать люди, може кого невароком зобидити...“ І потонули ті слова у голосній та гаморі.

Багато років про долю цієї сім'ї ніхто не знав. Лише після війни з'явилися в селі постарілий, згорблений і посивілий Яків. Повідав, що дружина і батьки його у тих далеких краях знайшли свій останній притулок, діти повлаштувалися, живуть і працюють, а він повернувся в Україну. У Силці на кінному дворі працює. Там і кімнатку якусь має...

А млин хоч і став колективним, та люди завжди називали його Силчаным. Він ще багато років приносив користь громаді. Але з часом усі механізми зношувалися, відраціонали свій строк і у вісімдесятих його зруйнували.

В останні роки потреба в млині з'явилася знову. Тож старанними КСН „Орловецьке“ на тому ж місці, де раніше був Силчани млин, побудували новий, сучасний. І там знову сиплеться до мішків біле, далашне борошно, яке ніби утверджує собою ніч не праве хлібороба на працю, достаток, життя.

В. ЧОС.

м. Городище.

НЕ ПИЙ, КОЗАЧЕ...

Якось привернули мою увагу статистичні дані смертності та стану здоров'я людей в Україні. Цифри вражають: 6 млн. наших громадян страждають на серцево-судинні захворювання, 1,3 млн. — вськічно хворі, 740 тис. — мають онкологічні хвороби, 2,2 млн. щороку потребують хірургічного втручання. За

останні шість років померло на 1,2 млн. чоловік більше, ніж народилося, тож не виключено, що через п'ятнадцять-двадцять років населення України зменшиться втричі. Статистика примушує шукати причину, неважко встановити, що через економічні труднощі та екологію. В переважній більшості так, але...

Нещодавно відбулася зустріч випускників нашої школи — промайнуло десять років відколи ми її закінчили. Ніби й небагато, та час все ж висів свої корективи. Зустріч ретельно готувалася, байдики не було, всі з'їхалися. Запрошено було рівно стільки, скільки у кошичковому 10-Б унів, але три підписані конверти так і залишилися невиправленими на столі оргкомітету. І не через те, що їх забули підіслати. Тьох хлопців з нашого ви-

пуску вже немає. Прийшли ми в нашу класну кімнату, згадали, хто і де сидів, присіла кожний на своє місце. А на трьох пафтах лежали конверти, які нікому вже розкрити. І причиною стало надмірне захоплення спиртом. Першими були двоє друзів — Юрко та Володя. У одного мало бути пеліади, другий готувався і свідки. Ходили до знайомих, родичів, запрошували. Майже в кожній хаті господарі сядовили до столу, а друзі не відмовля-

ся. Та й того було мало. І тут згадав Володя, що десь заховав пляшку з спиртом. Не звернули уваги на підозрілий смак, ні на запах. Не змогли їх врятувати.

А через два роки не стало Василя, який теж ористратився до горілки. Наваня оковитої на виряджанні, ував у річках і замерз. Кажуть, що це чиста випадковість. Просто така доля нещасливця. А мені здається, що це стає закономірністю. Приїжджаю раз на місяць до бать-

ків і майже щоразу дізнаюся про смерть товаришів чи знайомих. Хлопці спинаються і по черзі йдуть у небуття, залишаючи дітей сиротами, а жінок вдовами. Низький рівень життя в нашій країні призвів до зростання смертності від алкоголізму на 1000 відсотків. Та що там цифри, зайдіть на кладовище, подивіться на дати, що накарбували на плитках. Багато тридцяти-сорокарічних, вони ж ще й не жали.

С. ЛИХИЙ.

ПРЕДСТАВЛЯЄМ ДІЛЬНИЧНИХ ІНСПЕКТОРІВ МІЛІЦІЇ

На прохання керівництва районного відділу внутрішніх справ та з метою сприяння обізнаності населення з найближчими представниками правоохоронних органів, представляємо дільничних інспекторів міліції із зазначеними дільницями, які вони обслуговують.

Дільничний інспектор, капітан міліції

ЖЕЖЕРУН
Володимир Петрович обслуговує смт Вільшану.

Дільничний інспектор, лейтенант міліції

ЛІСЕНКО
Микола Миколайович обслуговує села Дирдин і Хлестунівку.

Дільничний інспектор, сержант міліції

АНТОНЕНКО
Ігор Миколайович обслуговує село Мліїв.

СЛІДАМИ МАРОККАНСЬКОЇ АФЕРИ

Вільшана була епіцентром марокканської афери, нечувано зухвалої навіть для наших непевних часів, коли можна все. Наприклад, дурити людей на очах у цілого світу. Тим більше, що самі вони такі податливі на оману, такі необачні, довірливі і наївні. Добре зрежисоване дійство (недарма ж бо авторка й постановник Лисенко Вікторія Дмитрівна має вищу театральну освіту) копіює довгих два місяці, заплутавши у свої тенета не тільки сотні простих, а й високоосвічених представників різних професій.

Тепер усі шукають винних, як чорну кішку в темній кімнаті, де її нема, виліпавши своє роздретування на того, хто черпав під руку попаде. Переказано на добрих горіхах, приміром, кореспондентові найпопулярнішої газети, яка, мовляв, своєю публікацією піддала жару і ще дуже розпалює народ, який притягнув побіг зі своїми доларами й гривнями у палкі обійми так званої посередниці. Ніби її не застерігала газета про неадекватність такого набору, ніби її не попереджувала, що найманці можуть розрешувати ліпше на власні сили.

Але де було кілька десяткам рядків зупинити справжніх збитих капітал, коли аргументи з використанням усіляких довідників, де йшлося про дуже відмінний від нашого клімат, про незжиті досі заради хвороби, про тяжку рудну працю від певних сонцем відмідалися запереченнями на кітлеті:

— А он герої ж «Лінасті» ішли туди відпочивати!

Велика так, ніби зібралася не значити, як низькорозрядна сила, якою є українці в усіх країнах Європи, куди тільки дістають, а ніжитися в пальмових галях. Бо ж ініціаторка цього здвигу чого тільки не обіцяла: 8 годин роботи, двомісні номери, а по вечорах бари й ресторани. Не ходиш на плантацію, то будиш на кухні, жаркувати для тебе там, то будиш покоївою...

Казки тисячі й однієї нощі. А всім надамо слово самим доброземцям.

О. С.:

— Прийшов з армії. Від осені вдома без роботи. До служби в колгосп був, але не хотілося туди вертатися, дещо, наче, в армії навчений. Прочитав на автобусній зупинці те оголошення. Дай, думаю, спробую. З тиждень радилася з хлопцями. Хто відраховував, а хто наважився. Вони ж, мовляв, тут у сестри своїй і батька їхній тут. Та й саму її знав. Врегаті відіс гроші і паспорт. Ніяких вона списків не писала і ніяких

квитанцій не давала. Фотографій на документи не вимагала, казала, що сама з наших паспортів вирізнятиме. Я дав 150 доларів, гривень не було.

Ще їздили в Черкаси, робили аналіз крові на СНІД, за це по 200 гривень крові здали.

Перший збір призначили на 21, потім на 26 лютого. Зібралися в залі зуболікарського відділення в Городищі. Всі місяці були зайняті, у коридорі люди стояли й на вулиці теж. Їздили дотемна. Сестра її все нас заспокоювала — був лавночок, вихала, мовляв, може, що в дорозі. Не дочекалися.

В. В.:

Я з Далекого Сходу приїхав, працюю там у приватному магазині. Тут якимось мати каже: їдуть навів в Марокко грошей збирати, все безкоштовно й заробітки хороші. Не хочеш?

У мене долари свої були, віддав 100, ще й 60 гривень. Але сумнів якийсь гризе, відчував — лапа. Через тиждень пішов забрати — не лапа. Хаїт уже буде, як буде, думаю. Усі ж люди не голуби об стіну билася — гарантували. Сестра он рідна її тут, куди їм їдуть, хіба вже своїх вона обдурить? Ідуть і з колгоспу, і з заводу продтоварів, і вчителі зі школи зібрався.

А вже коли все зірвалося 26-го, я хлопцям кажу: дьма! Дах у неї, певне, був і шлях для відступу розрахований і забезпечений, не могла вона сама таку суму грошей збити. Тільки рідних заложниками залишила. Он з Черкас такі мурдопороти були на двох машинах, ти свого не подеруєш.

Коли нас зібрани знов, уже на базарі, у Вільшані, стали пояснювати, що знайшли в Києві люди обірану квартиру подруги по інституту й пакет із паспортами та заявили в міліцію, що тут зчинилося! Одні кричали — махні рукою, інші вимагали повернути гроші, погрожуєш все повигрибати у батька й сестри. Сестра бігла, перелякана, ледь жила, говорив, що так, як і всі обдурено. Й

ШУКАЙ ВІТРА В ПОЛІ...

затулив собою батько: люди добрі, дайте час, узнати, розібратися...

Я не так за гримами шкочую, як за тим, що в журні поплився.

В. Р.:

— Я без роботи. Продав машину, що від діда зосталася, хотів крашу. Вікторію років п'ять тому познав, а мій товариш знає її з дитинства. Прийшли. Я гроші дав. Вона до нього: а ти ж чого? Зелених у мене нема, відповідає. Не переживай, даю тільки гривні. Долари свої закладу, заробиш — віддаси.

Ну, здивувався я, звідки така доброта? Але ж навкруг — дурдом. У багатьох хати добрячі, машини — їдуть. Кідиш корів позбували, наповзалися — теж їдуть. Тут із Селами до мене завітали — «ублажай і нас азяти! Вікторія співчутлива — вже ніби й не треба, але, можливо, ще останніх двадцять. Хлопці раді, поїхали розраховуватися аж у Криму. Народ з Воронівки, Товстої, од зводу налом валить, всі хочуть їхати.

Я за аналізом 40 гривень пройшов. А хто не встигав, Віта за 30 доларів сама обіцяла все влаштувати. Якимось так було, що всі її вчинки й виправдовував, дуже хотів поїхати. А коли вона мені паспорт повернула в конверті зі штампом «ОВІР», і зопсім заспокоївся. Те, що в документі ніякої відмітки про одержання закордонного паспорта нема, мене не засмутило. Аж тут і збори. Настав кульмінація і розв'язка. Дяка нас.

У сестри і свиней, і курей порохували, лізуть з кулаками й макіаками, загрожує чорнобілим пінем і пожем під ребро. А в неї дитина мала, вона сльозами потієється...

Я до цього комерцією трохи займався, тепер машини нема, а з торбами багато не вторгуєш. Лежу на дивані, книжки читаю. А світ кє мріяв побачити...

Бабуся одного з потерпілих:

Все у нас схитнулося. Влада людей одурила, дітей без роботи зоставила. Тепер, кому не лінє, дурять, а діти страждають без копійки. Тюрми он позабавано. Кричав би на унесі світ, та хто почує? А в діє ж тут багато родичів — рідних, двоюрідних. Зір навіть своїх отак не зобидить.

Дружина одного з потерпілих:

Підкосило нас безгрошів-

в'я, то й сквапилися на заробітки, бо треба дитину на навчання влаштувати, одягати, взувати. Мій дід найстарший серед тих, що зібралися в Марокко, був. Вони ходили, агітували, ось побачте, зароблять, тільки наказуйте, щоб не піли. Ми напозичилися, мусимо тепер оддавати.

Батько одного з потерпілих:

Мені в молодості пропонували підзаробітки у Західній Україні. Я відмовився. На мій вік роботи тут вистачить, аби лиш здоров'я. А хлопцеві навривитися, з армії прийшов, хочеться йому красною жити. Як не боролися, гроші дали і тепер не сварили. Все навживне. От чого тільки держава так ставиться до молодих, що вони готові їхати світ за очі, вірять отаким провідникам.

Нас перестали закликати до пильності. А вона б не звадилася, щоб уберегти хоч себе від зайвих втрат, переживав, бо нікому ні до чого діла нема. Самі йшли, самі несли, самі вірили, самі розхльобували. Хтось швидко забуде, хтось довго пам'ятатиме. А в рідних — невимовний біль, сором і страх. Нічого не вернеш, нічого не зміниш. Скоїлося те, що скоїлося.

Батько Вікторії Лисенко:

Кому до того діло, що ніхто не зборонив ні вішати ті оголошення, ні гроші збирати. У неї зв'язки у Городищі більше було, ніж тут, офіційні особи бралися захищати. З Києва квиток приїздила «Преса України», малась ніби то стаття для якогось журналу перекладати. Собі паспорт вітчизняний швидко зробила, інші документи, ніби-то втрачені, відновила, дозволи на вивезення дитини оформила. Хто тому сприяв?

Дорікають тепер, чом її повноважень не перевіряв? Ну хто, скажіть, у своїй дитині документи вимагав? Я розумію — раз я батько, моя вина, відмежуватися від всього що сталося, я не можу, бо це моя дитина. Очей не смію серед людей підвести — ні серед дорослих, ні серед дітей. У Сірка позичав, бо куди подітися, батько. Вже я після цього не піднімуся, хоч жив чесно й у всіх на виду. Знають мене у Товстої, Воронівці, Вільшані, хто сказав би хоч слово лихе дошми? Тепер не про мою честь ідеться, а оних, що тільки починають жити, — дошки, латя, окули, вони не рини й так само обдурені, як інші. Хіба ми знали, що таке трапиться. Дуже хочу, щоб її знайшли.

х х х
Вікторія зам'яла сліди детально. З тих фотографій, що знімали «Кодаком», в батьківському домі не залишилося жодної, на якій була б вона. «А все ж децо підшукалося. Молода симпатична жінка, дуже схожа з сестрою. Де вона тепер? З тими грошима, що урвала, можна довго жити безбідно не лиш у Італії чи Марокко, звідки слава жести рідним до цієї кримінальної історії, а й будь-де, хоч і в самих Штатах. Напевне, їй не печуть сльози, якими щодня вмивається сестра, не болять батькові терзанки. Вона знала, що коїла.

А. ГЛУШЕНКО.

— Чи можна було припинити цю аферу в самому зародку, або в крайньому разі тоді, як «лайм» був у розпалі і відбув широкого розголосу в районі? — з таким запитанням редакція звернулася до прокурора району В. Т. Кам'яниці.

— Зараз розвелася стільки очочих навчистих на довірі громадян — відповів Василь Тимофійович, — що людям важко відрізнити де правда, а де піла брехня. Згадую всілякі трести, різного роду кампанії, банки, які, зібравши у людей гроші чи цінні папери, розтанули як дим. В цьому випадку маємо справу з широким розголосом чистоті води, до того ж, трігисованим, мабуть, за межами Вільшани чи Товстої.

Покласти йому край значно раніше, звичайно, можна було, якби хтось із найменших звернувся у правоохоронні органи з заявою про чечесні дії громадянки Лисенко. Відверто кажучи, не зорієнтувалися належним чином і оперативники районного відділу внутрішніх справ. У них були всі можливості доскільки зайнятися повноваженнями «фірмачки», а не обмежитися тільки бесідою з нею.

Будемо сподіватися, що порушена проти громадянки Лисенко кримінальна справа приведе її на належне їй місце. Щоправда, повернення грошей людям шід великим знаком шпигунства. На той час, коли її знайдуть, грошей у неї, мабуть, усе не буде...

х х х

Ось так і живемо. Зниклі вірні державі, газетам, людям. А світ переперевує прямо на наших очах. Світ, у якому кожен повинен поклатися на власні сили і власний розум. Бо ні держава, ні право пальцем не ворухнуть, аж поки не закричати «Гвалт!». Як ось і в цьому конкретному випадку.

СЛУЖБА ДАІ ІНФОРМУЄ

Відповідальність водіїв зросла

НА жаль, перший квартал цього року ніякого поліпшення в ситуації на дорогах не вніс. Скажуться дорожньо-транспортні пригоди, збільшується кількість порушень правил дорожнього руху, зростає число осіб, які сідають за кермо в стані сп'яніння. Враховуючи тяжкі наслідки, пов'язані з транспортною дисципліною, в державі прийнято закон «про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення адміністративної відповідальності у вигляді штрафу», яким у 4-о разів збільшено

штрафні санкції за порушення Правил дорожнього руху.

Якщо раніше за керування технічно несправним транспортом стягувався штраф у сумі 3-4,5 гривні, то відтепер 17-34. Такий же розмір штрафу передбачений за перевищення встановленої швидкості та за керування транспортом без належних документів. Невиконання вимог дорожніх знаків, керування транспортом з непристібнутими ремінями безпеки або без шолома обійдеться порушнику в 8,5-17 гривень. Використання незареєстрованого транспорту, без номерних знаків, або з підробленими знаками карастся штрафом до 60 гривень, а при такому ж повторному порушенні — 136 гривень. Від 34 до 66 гривень — такий розмір штрафу за підвизначений вміст СО₂.

Для «смільчачів», які не зупиняються на вимогу працівників міліції, законом передбачено штраф у розмірі 250 гривень, або позбавлення прав водія на 1-3 роки. Ті, хто сідає за кермо у нетверезому стані, хай готують для штрафу 340 гривень, або бу-

дуть позбавлені прав водія на 1-2 роки. За повторне аналогічне порушення протягом року — 680 гривень або оплатне чи безоплатне вилучення транспортного засобу.

Не упушено в законі й тих водіїв, які, перебуваючи в стані сильного алкогольного сп'яніння, передають керування транспортом іншій особі, яка теж вживала спиртні напої. За такі дії накладається штраф і на власника транспортного засобу, і на того, хто керував ним, у сумі 340 гривень кожному.

Збільшено штрафні санк-

ції й за інші порушення, коментувати їх усі бракує місця. Скажу тільки, що вищезгаданий закон вступив у дію з 18 березня 1997 року.

Насамкінець варто нагадати всім учасникам руху, що до ідеальних погодних умов для автотранспорту ще далеко. Весна з її мінливою погодою не найкраща пора року на шляхах. Тому обережність та обачність у процесі дорожнього руху нікому не зайві.

О. БАРАБАШ,

інспектор у адмінпрактики відділення ДАІ Городищинського РВ УМВС, старший лейтенант міліції.

ФЕСТИВАЛЬ ДИТЯЧОЇ ТВОРЧОСТІ

ВІТАЄМО!

Шансону Катерину Петрівну БІДУ, бухгалтеру підприємства, щиро й сердечно вітаємо з веселлєм!

Зичимо щастя, здоров'я, довголіття.

Піта біжать, мов лорени вода, та серце б'ється знов квітнево. Зліта на віл синь від неба... Ви знов весняно молоді! Хай радість загляда в Ваші віконця, хай обмина сивиню срібра, хай щирість близьких, ласка сонця дарують щастя, настрої і тепло.

Колектив Городищенської райВД.

ДОРОГІ ГОРОДИЩЕНЦІ!

Відділ у справах сім'ї та молоді Городищенської райдержадміністрації запрошує вас на районне свято-конкурс молодих подружніх пар "ЩАСТЯ - БУТИ РАЗОМ", що відбудеться у суботу, 5 квітня о 15 годині у районному Палаці культури.

Висловлюємо глибоку вдячність працівникам Городищенського цукрокомбінату, педагогічному і учнівському колективом міської середньої школи №1, адміністрації Хлостунівського шкільного району, рідним, сусідам, кумам, знайомим, всім, хто розділив з нами тяжке горе, і допоміг в організації похорону нашого дорогого чоловіка, батька Бабдукова Євгена Леонідовича.

Дружина, син, донька.

Загублений атестат про середню освіту №33303у, виданий 14.06.1991 року Черкаською середньою школою №32 на ім'я Котенко Тетяна Валентинівна, вважається недійсним.

му розгорнули роботи по відродженню української національної культури, розвитку творчої індивідуальності дитини, активізує пошукову діяльність збірців фольклору, популяризацію народної мистецтва, підвищить суспільний рівень культури і виконавської майстерності учасників.

Дітячі колективи двадцяти двох загальноосвітніх шкіл, Будинку дітей та юнацтва, станції юних туристів наповнили зал Палацу культури різноманітним співом, музикою, різнобарв'ям українських національних костюмів.

На високому рівні виступили аматори Городищенської СШ №3 (хор учнів 3-9

СПІВАЙТЕ, ЧАСТІШЕ СПІВАЙТЕ

"Співайте, частіше співайте... українські пісні з дітьми і побачите, що й народ полюбить вас за це, полюбить і школу, де лунатиме наша пісня. Сяйте зернята народної самосвідомості, сяйте і пожнійте великий урожай..."

Пі співа К. Стеценка стали спіграфом заключного огляду-конкурсу фестивалю учнівської художньої самодіяльності "Таланти твої, Городищино", що відбувся 24 березня в районному Палаці культури. Участь у ньому стала традицією для дитячих учительських, батьківських колективів. Цей щорічний фестиваль сорини подальшо-

клясть, художній керівник Людмила Іванівна Борца), СШ №2 (локально-хореографічна композиція "Родина", художній керівник Олена Миколаївна Лук), хор учнів середніх класів Петропавлівської СШ (керівник Василь Іванович Бабров), фольклорний ансамбль учнів, вчителів та батьків Воронішської СШ (художній керівник

Тетяна Анатоліївна Цимбалюк).

Серед вокальних партій відзначити ансамблі учнів Городищенської СШ №1 і СШ №2, гурт "Струмочок" Млітвської СШ №1.

Задумовно, вірливо, з глибоким почуттям виконували пісні Леся Пискун, Оксана Ільченко, Світлана та Олександр Шарки з Вільнянської СШ, Наташа Білінова (Городищенська СШ №3), Наташа Голуб (Городищенська СШ №1), Іван Головащенко та Вікторія Зененко з Хлостунівки та Марина Дяченко, Світлана і Людмила Скаліга, Марина Подувайко, Катя Атаманенко, Наташа Сарашка - гуртківці районного Будинку дітей та юнацтва.

Іскрометні танці представили на заключній концерт учасники художньої самодіяльності Старосілянської, Вербішської та Валківської середніх шкіл.

Серед інших читали на урту заслуговують виступи юних поетів-початківців Тана Корваленко та Руслана Галби, а також декламаторів Юлі Гаврилюк (майстерня виконала вірш В. Симоненка "Подорож в країну Навівки") та Тана Дуравкіної, яка з палким любов'ю і ніжністю прочитала "Лілею" Т. Г. Шевченка. Порадували глядачів тріоїсти Музики Городищенської СШ №3, сімейний ансамбль Огіляків з В'язька,

гуртківці Товстівської, Орлопедської та Петропавлівської середніх шкіл.

Улюбленцями глядачів стали наймолодші учасники фестивалю Тана Шевченко і Тарас Решетник з Млітвської СШ №1.

Свято учнівської художньої самодіяльності показало, що колективи всіх шкіл, які брали участь, успішно працюють над відродженням народних традицій і звичаїв та розвитком дитячої ініціативи і творчості. Районний фестиваль закінчився. Та помять-

ся, струмек джерельце дитячих талантів, які нам - педагогам, батькам треба постійно й рости.

Н. КОВАЛЮК, інспектор-методист відділу освіти райдержадміністрації.

На знімках: Тана Дуравкіна (учениця 6 класу Дирдинської НСШ); сім'я Огіляків (В'язьок); Іван Шубіна і Наташа Мачула (учениці 8 класу Воронішської СШ); танцюристи з Валків - Будинку дітей та юнацтва, керівник Зоя Степанівна Оксаничівка.

Городищенське відділення агропромбанку „Україна“ купує у населення компенсаційні сертифікати: НОМІНАЛОМ 1 МЛН. КРБ. - 5 ГРИВНІВ, НОМІНАЛОМ 2 МЛН. КРБ. - 10 ГРИВНІВ.

ПРОДАЄТЬСЯ мотоцикл „Ява-350“ в доброму технічному стані. Тел. 33-4-27 після 19 годили.

Колектив прокуратури і народного суду Городищенського району висловлює глибоке співчуття прокурору району Кам'яно Василію Тимофійовичу з приводу смерті матері КАМ'ЯНЕНЬ Віри Іванівни. Колектив Городищенського підприємства по забезпеченню нафтопродуктами висловлює щире співчуття прокурору району Кам'яно Василію Тимофійовичу з приводу смерті матері КАМ'ЯНЕНЬ Віри Іванівни. Сім'ї Карбовських і Петренків висловлюють глибоке співчуття Кам'яно Василію Тимофійовичу і його сім'ї з приводу смерті матері і бабусі КАМ'ЯНЕНЬ Віри Іванівни.

Городищенський районний відділ внутрішніх справ висловлює глибоке співчуття прокурору району Кам'яно Василію Тимофійовичу з приводу смерті матері КАМ'ЯНЕНЬ Віри Іванівни. Колектив Городищенського району з електрифікації висловлює суму з приводу перемірної смерті електрика міського телефонного зв'язку САЛЕНКА Віталія Васильовича і висловлює щире співчуття рідним і близьким покійного. Колектив кооперативу №1 Городищенського райСТ висловлює глибоке співчуття завідувачі відділом Василію Ніні Андрійові з приводу смерті батька КУВШЕНА Андрія Івановича.

Колектив Городищенського підприємства по забезпеченню нафтопродуктами висловлює глибоке співчуття директору підприємства Карбовському Леоніду Вікторовичу з приводу смерті тещі МЕЛЬНИК Ларони Леонівни. Куми, друзі Ткаченко, Сріби, Різника, Арешинки, Омелючки висловлюють глибоке співчуття Скукіс Людмилі Іванівні, її дітям з приводу тяжкої втрати - смерті батька, дідуся Івана Андрійовича. Сім'я Порібінок висловлює глибоке співчуття Скукіс Людмилі Іванівні з приводу тяжкої втрати - смерті батька Івана Андрійовича.

ЗАСНОВНИКИ: Городищенська районна і міська Рада народних депутатів та колектив редакції. Свідоцтво про реєстрацію газети ЧС № 85 від 28.11.1994 року. Ідентифікаційний номер 61567. Дружеский Обсяг - один друкований аркуш. Редактор С. А. ГЛУЩЕНКО. Рубрика і зміст не рецензуються і не повертаються. Думка автора не обов'язково співпадає з думкою редакції. Автор несе повну відповідальність за достовірність свого матеріалу. Зам. №383 Тел. 1792 Номер підписано до друку 1.04.1997 року в 17.00 год. АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 158530, м. Городище, провулок Галицький. ТЕЛЕФОНИ: редактор - 2-20-33, відповідальний секретар - 2-25-14, відділ агропромислового комплексу - 2-01-47, відділ соціальних проблем - 2-05-01, бухгалтерія - 2-07-23. Городищенська районна друкарня Черкаського обласного комітету у справах преси та інформації, м. Городище, пров. Гліхася, 2. Тел. 2-25-30.